

Angaaende Udtalelserne om, at Selskabet skal være saa stort, at det virkelig kan paatage sig Opgaven, vil jeg sige: Hvad mangler der i, at 4—500 Mennesker noget nær i samme Livsstillinger ere i Stand til at garantere en Livsforsikring, der i alle Henseender giver hvert enkelt Medlem det, der er hans Ret? Men det ville disse Folk være ude af Stand til, hvis de skulde underkaste sig § 7, fordi ingen af dem er Kapitalister. Det forekommer mig, at hverken jeg eller min Partifælle have nogen særlig Adkomst til udelukkende at tale for de kapitalstærke Selskaber, og at der ogsaa burde være en vis Plads for de Mennesker, der ved Frivillighed, Offervillighed og med smaa Midler ville starte en Historie som denne, og som føle sig trueede ved denne Lovbestemmelses Indhold. Jeg fastholder derfor de Bemærkninger, jeg tidligere har gjort.

Neergaard: I Anledning af de Bemærkninger, der sidst ere faldne, skal jeg sige, at for mig ligger Hovedvægten paa Spørgsmaalet om, hvorvidt disse smaa Selskaber ere forretningsdrivende Selskaber eller ikke. Jeg skitserede før en Formulering deraf, nemlig, at de skulde være faglig eller territorialt snævert begrænsede. Det kan man naturligvis ved nærmere Overvejelse formulere tydeligere og udførligere, men jeg vil blot her fastslaa, at Princippet bør være dette: De Selskaber, som kun bestaa af Fagfæller, eller en Forening af Mænd, der paa et mindre Omraade have en fælles Interesse, der holder dem sammen, og som ikke drive Forretning over hele Landet, ikke holde Agenter eller sligt til det forretningsmæssige Apparat henhørende, skulle ikke ind under Lovens Bestemmelser, om jeg end finder, at der bør være en Anmeldelsespligt for dem. Jeg kunde endda være med til at sætte Summen, 250 Kr., noget op for saadanne Selskabers Vedkommende, det er ikke her Summen, det kommer an paa, det er det fagligt eller paa anden Maade begrænsede, og det, at de ikke ere forretningsdrivende, jeg lægger Vægten paa. Men saa snart vi komme til Selskaber som dem, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer) omtalte — jeg maa her indskyde, at jeg kender ikke noget specielt til det Selskab, han talte om, men jeg gaar ud fra, at det er et Selskab, som ikke har nogen territorial eller faglig Begrænsning men vil drive Forretning ved Agenter og søge Medlemmer hele Landet

over —, mener jeg unægtelig, at det bør kunne stille nogen finansiell Garanti. Det er meget godt at sige, at det er smaa Selskaber, men for saa vidt de henvende sig til hele Landets Befolkning og optræde som forretningsdrivende, kan det, at de ere smaa, ikke unddrage dem Kontrollen. Tværtimod! Jeg er meget stemt for smaa Foreninger paa forskellige Omraader, men hvor det drejer sig om et forretningsdrivende Livsforsikringsselskab, er det ingen anbefaling, at Selskabet er lille. Thi det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) sagde for lidt siden, at paa Forsikringsomraadet er det de store Tal, der for en stor Del give Garantien. Hvor der kun er faa Medlemmer, og hvor Selskabet vedbliver at være lille, vil der altid være en betydelig Usikkerhed, selv om det tekniske Grundlag er forsvarligt. En vis Størrelse maa ligefrem til for at skabe den tilbørlige Sikkerhed her. Der maa en saadan Udvikling af Selskabet til, at de store Tals Lov kommer til at virke. Over for saadanne Selskaber, som ville drive Forretning over hele Landet, er der ialtsaa god Grund til at forlange en vis finansiell Garanti, thi det drejer sig her om Smaafolks økonomiske Interesser i meget høj Grad, og hvad jeg gentager her, Interesser paa et Omraade, hvor det almindelige Publikum aldeles ikke er i Stand til selv at dømme.

Meyer: Jeg skal blot sige, at jeg er aldeles enig med den sidste ærede Taler i, at der skal Garantier til i alle Tilfælde, og jeg har heller ikke et eneste Øjeblik undladt at tænke eller tro, at det var nødvendigt. Men Spørgsmaalet er, hvor stor denne Garanti skal være, og om man ikke ved at sætte uforholdent høje Tal umuliggør en Virksomhed, der fortjener at leve, fordi den kan gøre Nytte. Det var det, jeg fremhævede før, og blot det; jeg ønsker, at Loven ikke maa blive indrettet saaledes, at den umuliggør saadanne Virksomheder, om hvilke man efter deres Princip og Virkemaade maa sige, at de kunne sprede Gavn.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.